

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/376/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714212151
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714212151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a Mgr. Dušana Ďuriana, v právnej veci žalobkyne O. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom C.,
Z. XXXX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, v konaní o zaplatenie
708,40 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen
č. k. 15C/129/2014-38 zo dňa 06. 11. 2014,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 708,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 708,40 € od 13. 08. 2014 do zaplatenia z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Okresný súd zistil, že zmluvu o revolvingovom úvere uzavreli žalobkyňa a žalovaný 05. 12. 2005, na základe ktorej boli žalobkyňi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 161,79 €. Na splatenie úveru, poplatkov a úrokov zaplatila žalobkyňa celkom 2 144,58 €. Žalobkyňa tvrdila, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto bol úver bezúročný a bez poplatkov. Suma 708,40 € je súčet splátok realizovaných žalobkyňou na splátky úveru v období od 12. 10. 2010 do 07. 07. 2011. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Okresný súd neuznal argumenty žalobkyne, že premlčanie nároku sa má posudzovať podľa ust. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013, kde ústavný súd vyslovil názor, že aj keď je zmluva o úvere podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodom, vzhľadom na účastníkov úverovej zmluvy (žalobkyňa - spotrebiteľka) bolo potrebné právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd zdôraznil, že v iných veciach, kde spotrebiteľ vystupuje na strane žalovaného, zakladá spotrebiteľ svoju obranu práve na tom, že aj úverová zmluva uzavretá podľa ust. Obchodného zákonníka má byť posudzovaná ako občianskoprávny vzťah. Súd konštatoval, že uplynula subjektívna aj objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia ust. v § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, preto nie je možné návrhu žalobkyne vyhovieť. Ak žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku, nepovažoval za potrebné, zaoberať sa otázkou platnosti samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal iba z dôvodu, že si ich neuplatnil.

Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa. Okresnému súdu vytýkala nesprávne právne posúdenie veci v dôsledku aplikácie ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Námietku premlčania neposúdil prvostupňový súd podľa názoru žalobkyne správne. Žalovaný poskytuje úvery a pôžičky nebankovým spôsobom. Jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Zmluva o úvere

č. 5511095147 uzavretá medzi účastníkmi konania neobsahuje údaj o úrokoch, iba údaj o výške mesačnej splátky. Spotrebiteľ uzatvárajúci zmluvu o úvere podľa zákona

č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch má právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalovaný ako dodávateľ mal povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve pod sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené. Je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením výšky úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, že nebude môcť od žalobkyne žiadať úrok z úveru a iné poplatky, preto jeho konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd mal na premlčanie nárokov žalobkyne aplikovať ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka o desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil aj plynutie subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že od momentu, keď sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania návrhu na začatie konania v tejto veci márne uplynula dvojročná subjektívna lehota. Žalobkyňa prehlasuje, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dozvedela až po prvej porade so svojim právnym zástupcom v júli 2014. Žaloba bola na súd podaná 18. 08. 2014. Navrhla rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne potvrdil, že zmluva o revolvingovom úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Inštitút bezdôvodného obohatenia je upravený len v Občianskom zákonníku. Premlčanie pri bezdôvodnom obohatení upravuje § 107 Občianskeho zákonníka. Posledná úhrada na úver zo strany žalobkyne bola vykonaná 07. 07. 2011 vo výške 30 €. Ostatné úhrady zo strany žalobkyne boli vykonané pred dátumom 07. 07. 2011. Vo vzťahu k poslednej uhradenej splátke 30 € uplynula trojročná objektívna premlčacia doba dňa

07. 07. 2014. Zmluva o úvere podľa presvedčenia žalovaného obsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. V čase uzavretia Úverovej zmluvy č. 5511095147 nevyžadoval zákon

č. 258/2001 Z. z., aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahovali ročnú úrokovú sadzbu, preto jej neuvedenie nemôže mať za následok, že poskytnutý úver sa bude posudzovať ako úver bez úroku a poplatkov. Neoddeliteľnou časťou zmluvy o úvere boli aj úverové zmluvné podmienky, v ktorých bol uvedený spôsob výpočtu úrokov aj odkaz na aktuálny sadzobník poplatkov. Žalobkyňa bola oboznámená s príručkou pre držiteľa, kde bola presne špecifikovaná základná úroková sadzba aj so sadzobníkom poplatkov, ktoré jej boli spolu s úverovou zmluvou aj odovzdané. Žalovaný výslovne odmieta a nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že úmyselne neuvádzal v úverových zmluvách podstatnú náležitosť - úrok. Úverová zmluva č. 5511095147 obsahovala dohodu o úroku tak, ako to vyžadovala platná a účinná legislatíva v čase uzavretia úverovej zmluvy. Úmyselné konanie žalovaného bezdôvodne sa obohatiť nebolo preukázané. Navyše tieto skutočnosti uvádza žalobkyňa po uplynutí lehoty vymedzenej v § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Krajský súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Skutkové zistenia okresného súdu žalobkyňa nenamieta. Za správne ich považuje aj odvolací súd. Uzavretie zmluvy o úvere pod č. 5511095147 dňa 05. 12. 2005 je preukázané kópiou zmluvy o úvere. Tvrdenia účastníkov o dobe splácania úveru žalobkyňou sú zhodné. Dôležité bolo zistenie okresného súdu, že posledná splátka úveru bola zo strany žalobkyne realizovaná 07. 07. 2011 a žaloba na súd podaná 18. 08. 2014.

Okresný súd rozhodol vo veci 06. 11. 2014. Vzťah medzi účastníkmi posudzoval ako spotrebiteľský a práve z dôvodu, že žalobkyňa pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupovala ako spotrebiteľka, aplikoval

ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným. Od času rozhodnutia okresného súdu napadnutým rozsudkom došlo k zmene právnej úpravy v tom, že v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa výslovne zakotvilo, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Znamená to, že aj keď sa zmluva o úvere podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka považuje za absolútny obchod, na právne vzťahy žalobkyne a žalovaného je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a premlčanie uplatneného nároku posudzovať podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovuje pre vydanie bezdôvodného obohatenia dvojitú kombinovanú premlčaciu dobu: subjektívnu, ktorá je dvojročná a objektívnu trojročnú, resp. desaťročnú. Ich začiatok je stanovený o vyššie a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé, čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Premlčanie ako právny inštitút je následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Žalobkyňa tvrdí, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v júli 2014 po prvej porade so svojim právnym zástupcom. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby okresný súd neskúmal. Objektívna premlčacia doba v prípade majetkového prospachu získaného plnením bez právneho dôvodu začína plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia. V súdnej veci sa tak malo stať úhradami splátok v dňoch 12. 10. 2010, 03. 01. 2011, 14. 02. 2011, 11. 03. 2011, 04. 04. 2011 a 07. 07. 2011.

Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie.

Spôsob uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným nepreukazuje úmysel žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť. Žalovaný k úverovej zmluve pripojil úverové zmluvné podmienky, ktoré podľa vyhlásenia účastníkov zmluvy tvorili jej neoddeliteľnú súčasť. V hlave 3 úverových zmluvných podmienok je popísaná dohoda účastníkov o tom, že spoločnosť žalovaného poskytne žalobkyňi revolvingový úver a v priloženej dokumentácii sadzovníku poplatkov a odmien a v príručke sú definované podmienky splácania úveru, úrokov, popísané nároky na zmluvné pokuty a náhrady. Pre účely posúdenia, či sa nárok žalobkyne premlčal v trojročnej alebo desaťročnej objektívnej premlčacej dobe, nebolo potrebné skúmať, akým spôsobom, a v ktorej časti zmluvy boli uvedené úroky, ktoré má z

úveru žalobkyňa zaplatiť. Pre záver, že u žalovaného nie je preukázaný úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť, stačilo zistenie, že o povinnosti žalobkyne platiť úroky z úveru žalovaný žalobkyňu informoval. Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť úhradou jednotlivých splátok na zaplatenie úveru a všetky splátky boli zaplatené viac ako tri roky pred podaním žaloby na súd. Posledná splátka bola žalobkyňou realizovaná 07. 07. 2011 a žaloba na súd bola doručená dňa 18. 08. 2014 po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Uplynutím jednej z premlčacích dôb sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné osobitne skúmať, kedy sa žalobkyňa skutočne o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela, kedy začala a kedy uplynula subjektívna premlčacia doba. Rozhodnutie okresného súdu je vecne správne a odvolanie žalobkyne je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil v celom rozsahu.

Žalovaný napriek úspechu v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Právo na náhradu trov odvolacieho konania iba z tohto dôvodu žalovanému priznané podľa § 142 ods. 1 O. s. p. nebolo.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.